

Παναγία η Παραμυθία η ευλαλοενθρονισθείσα (Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Το κείμενο που ακολουθεί και θα παρατεθεί σε συνέχειες αποτελεί ομιλία στο Ιερό Ησυχαστήριο Μοναζουσών Αγίου Γεωργίου και Παναγίας Παραμυθίας Ανύδρου Γιαννιτσών, στον Εσπερινό της Εορτής για την ανάμνηση του θαύματος της Παναγίας Παραμυθίας (20 Ιανουαρίου 2014)

Σεβαστοί πατέρες, οσιολογιωτάτη Γερόντισσα Ιωάννα μετά της θεοφιλούς εν Χριστώ συνοδείας σας,

αγαπητοί μου προσκυνηταί,

Σήμερα εορτάζουμε την ανάμνησι του θαύματος της Παναγίας Παραμυθίας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερα χαρά σε όλο το είναι του πιστού Χριστιανού και δεν απολαμβάνει μεγαλύτερα ευλογία η ύπαρξις που έχει αξιωθή να ενδυθή και εσωτερικώς, πρώτα, και εξωτερικώς, το αγγελικό Σχήμα, από το να μελετά και να βιώνη φερεπόνως και θεαρέστως την πλήρη υπακοή εις τις θείες εντολές. Αυτήν την ζωή, όπως ακριβώς την πρωτοϋπέδειξε στους ανθρώπους διαχρονικά στον γνωστό γάμο στην Κανά η ίδια η Υπεραγία Θεοτόκος λέγοντας «ό,τι αν λέγη υμίν ποιήσατε» (Ιωάν. 2,5). Ό,τι σας λέγει ο Χριστός να το κάνετε. Άλλωστε, αργότερα, αυτήν ακριβώς την θεομητορική προτροπή επεσφράγισε στο υπερφυές γεγονός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού η ίδια η φωνή του ουρανίου Πατρός, λέγουσα: «Αυτόν ακούετε» (Ματθ. 17, 5). Τον Χριστό δηλαδή να ακούετε.

Πράγματι, όσοι υφαίνουν την ζωή τους στο στημόνι του λευκού χαροποιού μαρτυρίου της υπακοής στις θείες εντολές και στο υφάδι της αποκοπής του ιδίου θελήματος, όχι μόνο του αμαρτωλού, αλλά ακόμη και αυτού του φυσικού θελήματος, όταν κυρίως βέβαια πρόκειται ιδιαίτερα για το μοναχικό τάγμα, όλοι αυτοί γενικώς οι αγωνιστές που ευρίσκονται στον δρόμο της καθάρσεως, του φωτισμού και της θεώσεως και, επομένως βήμα-βήμα, σκαλί-σκαλί, μετά διακρίσεως βέβαια πάντα, αργά-γρήγορα, ολοένα και περισσότερο, αισθάνονται υπαρξιακά την Χάρι, αλλά και την παραμυθία στους ποικίλους πειρασμούς, που είθε πάντα να είναι για εμάς, αυτοί οι πειρασμοί, όχι οπισθοδρομικοί, αλλά προαγωγικοί.

Όλοι αυτοί αισθάνονται την παραμυθία λοιπόν από Εκείνην την Πάναγνο Κόρη, που πρώτη από όλους, κατά τον κήρυκα της Χάριτος, τον άγιο Γρηγόριο Παλαμά, έζησε την εν Θεώ ησυχαστικωτέρα ζωή μέσα εις τα Άγια των Αγίων τρεφομένη ξενοπρεπώς και δίνοντας μάλιστα, η Υπεραγία Θεοτόκος, τιμή και ευλογία ακόμη και σε αυτά τούτα τα Άγια των Αγίων και όχι παίρνοντας από αυτά, η Παναγία μας, ευλογία.

Εάν λοιπόν η Κυρία Θεοτόκος είναι έτοιμη ανά πάσα στιγμή και εν παντί τόπω της δεσποτείας του Υιού Της να συνδράμη και να προσφέρει την μητρική Της παραμυθία, πόσω μάλλον τούτο συμβαίνει σε ιερούς χώρους, όπου εν ευλαβεία φυλάσσεται και δεόντως τιμάται η περίπυστος εικόνα η επονομαζομένη Παναγία Παραμυθία.

Ένας τέτοιος τόπος, αναμφισβήτητα, με ορθόδοξο φρόνημα και ήθος, είναι πράγματι το ιερόν τούτο Ησυχαστήριο μοναζουσών, γι' αυτό και είναι όντως παναγιοσκεπάστον. Έχετε, σεβαστή Γερόντισσα, μετά της συνοδείας σας, την ιδιαίτερα ευλογία να ευρίσκεσθε κάτω από την κραταιά και απόρθητη σκέπη της Παναγίας Παραμυθίας. Και αυτό δίνει θάρρος και προσθέτει δύναμι εις τον αγώνα της μοναχικής ζωής, που τα οφέλη του τα καρπούνται επί πλέον, όχι μόνον οι κατά καιρούς ευλαβείς προσκυνηταί, αλλά και ολόκληρος η ανθρωπότης διαχρονικά. Και αυτό διότι εις την υπαρξιακή ερώτησι «τι εστί μοναχός;» ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης απαντά: «Μοναχός εστί ικέτης όλου τον κόσμου». Και αυτό, εννοείται, ισχύει διαχρονικά.

Επί πλέον, αγαπητοί μου προσκυνηταί, ο ιερός τούτος χώρος έχει ως ιδιαίτερο προστάτη τον ταχύν εις αντίληψιν Άγιο Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο τον Τροπαιοφόρο. Φυσικά θεωρείται πασίγνωστο, αν και στρατιωτικός Άγιος, πόσο πολύ έχει βοηθήσει κατά καιρούς το τάγμα των μοναχών.

Τώρα, το ιστορικό της εικόνας της Παναγίας Παραμυθίας είναι ότι διά μέσου αυτής της εικόνας το 807 η Παναγία ειδοποίησε τον ηγούμενο της Μονής Βατοπαιδίου Αγίου Όρους να μην ανοίξουν τις πύλες της Μονής, γιατί θα ήρχοντο πειρατές. Ο ηγούμενος, που μετά την ακολουθία του όρθρου είχε τέτοια συνήθεια, παρέμενε μέσα στον ναό δηλαδή, εξεπλάγη από το συμβάν. Κοιτάζει αμέσως την εικόνα της Παναγίας, απ' όπου έβγαινε υπερφυσώς η γλυκυτάτη θεομητορική προστατευτική φωνή και, ευθύς αμέσως, βιώνει άλλο θαύμα, ακόμη πιο εκπληκτικό. Τα πρόσωπα της Κυρίας Θεοτόκου και του Χριστού είχαν τρόπον τινά ζωντανεύσει και ο εικονιζόμενος Χριστός αντέδρασε και με το χέρι Του προσπάθησε να κλείση το στόμα της Παναγίας, λέγοντάς Της: «Μη, μητέρα, μη το λες αυτό. Άφησέ τους να τιμωρηθούν, όπως τους πρέπει». Αναμφισβήτητα και προφανώς τα λόγια του εικονιζομένου Χριστού υπονοούν αμέλεια μοναχικών υποσχέσεων και πολλά άλλα, όχι βέβαια ευχάριστα αυτά τα πολλά άλλα πράγματα για τους τότε εκεί μοναχούς.

(συνεχίζεται)